

Трето действие, трета картина.

Па нямаме ни друга бърза смърт :
отровна смес, изострен мек — или
така с изтание да ме убиват!
Оседелите в ада тая дуна
изриват с вопли : нямам ни стъзе,
ми утешител, мъдър изповедник,
светец и мой приятел, че можа
да ме разкъсаш с душата изтание.

Брат Лоренцо. —

Ролео. —

О, гупаво дете, и мене гуп!

Тяк за изтание ли ще говорим?

Брат Лоренцо. —

Аз щит ти давам против тая дуна —
ми философията си вземи —
утеха сладка в църквите земи!

Ролео. —

По дяволите тая философия!
Тя може ли да бие Жулета,
да пренесе града, да спре на княза
придамата? — Не може да посигри
за нищо тя ; не ми приказвай вие!

Брат Лоренцо. —

Ролео. —

Безумките аз виждам, че са глухи.

Как иначе, щом ушите са слепи?

Брат Лоренцо. —

Ролео. —

За твоите работи да поговорим!

Не можеш да говориш за това,
което сам не си изгубил вече.